

hägringar

hägringar

solen kändes lägre än normalt och strålarna trängde skoningslöst in i min blöta tröja. vägen framför låg rak som en kägelbana och ovan vägen såg luften ut som vibrerande vattenpölar, underliga innehållslösa hägringar där till och med tjäran ville fly ut ur den kokande asfalten och in i den vidsträckta åkermark som fanns omkring mig.

när jag som liten hade upptäckt denna plats hade jag tyckt det var behagligt här, det stillsamma landskap som inte hade någon åsikt om någon eller något, en plats där vinden var herren som bestämde hur de försvarslösa vetestråna skulle föra sig, och där natthimlen skamlöst blottade sig med karlavagnen överst - men nu representerade den förtvivlan och minnen från svunna tider i takt med att den kvava brisen andades en blandning av kärlek och förskräckelse

åkrarna, träden och den lilla gungan som vi fäst en bit in i den torra skogen hade varit en säker plats där jag och hon kunde fly från verkligheten, där ingen kunde håna henne för att hon var kär i en fattig och ful pojke. vi kunde ligga med gräset mot våra nakna ryggar, och förlorad i hennes hoppfulla ögon kunde ett helt liv uppenbara sig där bekymmer handlade om trasiga avloppsrör snarare än sorg och död. de minnena fick mig ofta att hata mig själv.

det sägs att man aldrig kan komma hem igen och det kändes alltför sant. men motsatsen är också sann. man måste komma tillbaka, och man kommer alltid tillbaka, och man kommer aldrig sluta komma tillbaka, hur mycket man än försöker

platsen har knappast förändrats, tänkte jag medan benen fortsatte att gå med tunga steg. jag mindes tydligt den dagen när bussen lämnade mig, och hade det inte varit för den asfalt som nu ligger över gruset och sanden hade jag nästan kunnat se det dammoln lämnades där borta längs vägen av hägringar

a.k

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cynikerns dagbok med Poeter.se id #44960 innehar upphovsrätten